

- ⊕ **Teatre:** Temporada Alta: traca final
- ⊕ **Festivals:** Olot, capital del cant coral per un cap de setmana
- ⊕ **Exposicions:** Bombas Gens amb Paul Graham

EDITORIAL VICENT PARTAL Dia, pregunta i decisió

ENTREVISTA ANTONI CASTELLÀ DEMÒCRATES DE CATALUNYA

‘El dia 27 no es complien dues de les tres condicions indispensables per a la implantació de la República’

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

A BRUSSEL·LES, UN POBLE SIMPLEMENT ADMIRABLE

Durant aquesta darrera dècada, el creixement, la consolidació i les victòries de l'independentisme han estat fonamentats i marcats per les grans mobilitzacions populars. Des del carrer, la gent ha empès els polítics a convocar referèndums i eleccions, a guanyar referèndums i eleccions, a formar govern, a proclamar la República.

Ho ha fet ajuntant mans o aguantant els cops de bastó. Amb calor i amb fred. Desplaçant-se fins on calgués. Ahir, la gran manifestació de Brussel·les va significar, en aquest sentit, un nou impuls monumental. A la capital de la Unió Europea s'hi va veure un poble simplement admirable. Excepcional.

—
La policia belga, com totes, compta els manifestants a la baixa. La xifra oficial de quaranta-cinc persones és, en qualsevol cas, espectacular. Impressionant. No crec que cap més país del món estiga en condicions avui d'organitzar una cosa comparable. Tants milers de persones desplaçant-se per donar suport al seu govern en l'exili i per dir-li a Europa que desperte i se n'adone que té un problema gran que, encara que no ho vulga veure, l'afecta.

—
El tractament que han fet els mitjans belgues i europeus de la demostració ajuda molt a fer notar la pressió a les institucions europees. La sorpresa per allò que veien era gran i la impressió que els va causar, important. Espanya intenta vendre la imatge que té controlada la situació catalana i que el president i el govern són uns excèntrics. Però tots els alts càrrecs de la Unió Europea que van veure desfilar ahir tantes persones per davant els edificis comunitaris difícilment compraran la tesi després de constatar personalment el suport enorme que tenen el president i el govern republicà exiliats. L'esforç anònim i individual fet per desenes de milers de catalans té molt de sentit.

—
Però no tan sols té sentit per a despertar Europa sinó també per a reforçar-nos com a nació

i com a moviment. El cop d'estat espanyol va semblar que estabornia, per un moment i una mica, el moviment independentista. Segons que passen els dies i les setmanes, però, cada vegada és més clar que l'independentisme no tan sols resisteix la brutalitat repressiva a que ha estat sotmès sinó que creix amb força, posant la mirada, en primer lloc, en l'horitzó electoral del 21 de desembre.

—
Per això Espanya està tan nerviosa. I d'ací vénen els insults descontrolats, les provocacions infantils com la d'Antena3 ahir mateix a Brussel·les, les amenaces –ara ja diuen que voldrien prohibir l'estelada!–, la censura contra TV3 –no li van deixar retransmetre la manifestació–, la por que els obliga a retirar les euroordres, el pànic que senten quan comproven que, per més enquestes que intenten cuinar, els números, simplement, no els ixen.

—
La manifestació d'ahir a Brussel·les romandrà en la memòria del nostre país per sempre. La dignitat, la contundència, la fermesa i l'elegància amb què es defensen la llibertat, la independència, els presos polítics i els exiliats genera una força descomunal, una alegria de lluitar que ha d'alimentar la República proclamada. Ahir tothom, els de Brussel·les i els qui ho vam seguir en la distància, ens vam tornar a sentir forts i capaços de derrotar democràticament i de manera pacífica qualsevol adversari que se'ns pose al davant. Per això, també, gràcies a tots i a cadascuns dels qui vàreu fer tants quilòmetres des del Principat, des de la resta dels Països Catalans o des de qualsevol lloc d'Europa. Sou un poble admirable. ■

SORPRÈS PER AIXÒ QUE PASSA ENTRE PUIGDEMONT I LA CUP... I ERC

PERE CARDÚS

Dels qui tenen decidit el vot, la cosa va força igualada entre comuns, ERC, CUP i Junts per Catalunya. P.C.

«D'aquests que dubten, n'he trobat de dues menes. Els votants habituals de la CUP i els votants que fins ara havien anat fluctuant entre el món convergent i el món republicà»

Els sondatges, les projeccions, els pronòstics i les teories de tota mena ompliran aquests dies vinents les pàgines dels diaris, les ones radiofòniques i els minuts televisius. Quan s'acosten unes eleccions, ens agafa aquesta bogeria de voler endevinar què passarà abans no passi. És ben humà. I si a mi em deixessin veure avui els resultats, no m'aclucaria pas d'ulls. Les enquestes serveixen per a observar tendències. És molt difícil que cap estudi, per ben fet que sigui, pugui ajustar prou el pronòstic. Fins cinc minuts abans del tancament dels col·legis encara passen coses que fan decantar el vot dels qui el veuen clar. I quan un enquestador pregunta, no té cap seguretat que l'entrevistat no menteixi.

De les prevencions que cal prendre sobre les enquestes en vam parlar fa un temps en aquest reportatge: '**Deu consells per a no caure en el parany de les enquestes**'. En definitiva, passa que les enquestes es fan més amb la voluntat de condicionar el vot que no pas de preveure'l. Però avui vull parlar d'una experiència personal que té encara menys validesa estadística que les enquestes, però que no deixa de sorprendre'm per la insistència. I és que aquests dies, amb

No m'he trobat
ningú que em
digués que dubtava
entre més de dues
candidatures

No m'he trobat
ningú que em
digués que dubtava
entre CUP i ERC o
entre Junqueras i
Puigdemont

aquella indiscreció que ha de tenir el periodista, demano a la gent del meu entorn laboral, familiar i amical si tenen decidit el vot. Aquesta és la meva primera pregunta. En alguns casos, la resposta és afirmativa. Això passa la meitat de les vegades. Als qui em diuen que encara no ho han decidit, els demano si dubten entre dues opcions o entre més. En tots els casos el dubte és entre dues opcions. No m'he trobat ningú que em digués que dubtava entre més de dues candidatures.

Encara no satisfet amb la meva indiscreció, a continuació pregunto quina és la candidatura afortunada (en cas de vot decidit) o quines dues candidatures hi ha en joc (en cas de dubte). Dels qui tenen decidit el vot, la cosa va força igualada entre comuns, ERC, CUP i Junts per Catalunya. Sense haver-ho comptat exactament (perquè m'interessa més la situació dels qui dubten), potser hi ha més respostes per ERC i JxCat, una mica menys per la CUP i encara menys pels comuns. La cosa és força semblant a la intenció de vot de les últimes enquestes. De moment, no he trobat ningú que em respongués que votaria Ciutadans, PSC o PP. Poden passar dues coses: que amb els coneguts votants d'aquests partits no hi tingui prou confiança per a fer la pregunta o que ells s'amaguin de la seva intenció de vot.

Parlem ara d'allò que em sorprèn tant. Tots els qui m'han respost que dubten i m'han volgut respondre quines són les opcions en disputa parlen de CUP i Puigdemont. No m'he trobat ningú que em digués que dubtava entre CUP i ERC o entre Junqueras i Puigdemont. Els que votaran ERC, que són molts dels que em diuen que ja ho veuen clar, no dubten. I en principi, les fronteres ideològiques lògiques són CUP-ERC i ERC-JxCat.

Aleshores, a què respon que hi hagi gent que dubti entre els anticapitalistes i la llista del president? Hi he rumiat. En uns quants casos, he espremut encara més la indiscreció periodística i n'he demanat les raons. En alguns casos, culpen ERC de no haver volgut la llista unitària que consideraven imprescindible per una situació greu i excepcional com l'actual. Per tant, en el seu camp de dubte, exclouen el partit de Junqueras. Uns altres diuen que creuen que l'estratègia bona és la que propugna la CUP (el xoc directe amb l'estat per mitjà de la desobediència), però que consideren que aquestes eleccions no són per a decidir polítiques sinó per a retornar Puigdemont a la presidència. Encara n'hi ha uns altres que diuen que ERC pot estar temptat de fer un tripartit amb els comuns i els socialistes per mirar de refer ponts i eixamplar la base social del sobiranisme (una estratègia semblant a la que es feia servir per a justificar els governs amb Maragall i Montilla, i ICV).

D'aquests que dubten, n'he trobat de dues menes. Els votants habituals de la CUP i els votants que fins ara havien

Dubten els votants habituals de la CUP i els votants que fins ara havien anat fluctuant entre el món convergent i el món republicà

La cosa més important, a parer meu, és que els partidaris de la República superin el 50% dels vots

anat fluctuant entre el món convergent i el món republicà. Els primers (que són els que em sorprenen més) diuen que volen que Puigdemont continuï essent president i que aquesta serà la demostració més clara per a respondre al 155 i a la repressió. Els segons estan descontents amb l'estratègia d'abandonar l'administració de la Generalitat l'endemà de la declaració de la independència al parlament. I creuen que la CUP hauria actuat en un altre sentit. I això, l'una cosa i l'altra, els fa dubtar.

Tot plegat ho trobo molt interessant. Ja he dit de bon principi que no té cap valor estadístic. Que no pretenc dir quin és el pensament general dels sobiranistes. Tan sols vull fer notar que aquests dies d'indiscreció m'he trobat uns patrons força sorprenents que espero que tothom haurà sabut entendre com una inquietud i no com una violació de la intimitat. De fet, ha respost qui ha volgut. No sé què passarà el 21-D. La cosa més important, a parer meu, és que els partidaris de la República superin el 50% dels vots. I no serà pas fàcil, perquè la mobilització de vot pot ser històrica. Ja ho va ser el 27-S, però alguns experts pronostiquen que la cosa pot ser encara més grossa. I, cosa més important encara que la victòria en vots, que després sàpiguen funcionar amb sentit d'estat i unitat d'acció. I això implica no aprofitar unes eleccions imposades en un context de fortíssima repressió i vulneració de drets civils i polítics per fer aquells canvis partidistes que sense aquesta suspensió democràtica no haurien pogut fer. 📱

ANTONI CASTELLÀ

*‘El dia 27
no es complien dues
de les tres condicions
indispensables
per a la implantació
de la República’*

Entrevista al portaveu de
Demòcrates de Catalunya i candidat
d'ERC a les eleccions del 21-D

ROGER GRAELLS

Antoni Castellà ha estat diputat de Junts pel Sí aquesta darrera legislatura, després de trencar amb la Unió de Duran i Lleida i Ramon Espadaler i de fundar Demòcrates de Catalunya, partit del qual és el portaveu. És una de les veus més clares i directes de l'independentisme de centre i d'ordre, i no descarta de continuar amb la via unilateral si l'estat espanyol es nega a negociar després d'una hipotètica victòria independentista el 21-D. A més, explica que no es complien dues condicions de les tres que hi ha per resistir l'embat de l'estat espanyol després de proclamar la independència: el control dels Mossos d'Esquadra i la capacitat financera de la Generalitat.

En aquestes eleccions, es presenta com a número quinze de la llista d'ERC a Barcelona. Conversem sobre els condicionants d'aquestes eleccions excepcionals i les incògnites que hi ha més enllà del 21-D. Qui hauria de presidir la Generalitat? Com es farà efectiva la República? Cal que l'independentisme superi el 50% dels vots? És possible la independència, en aquesta legislatura? Hi ha sobre la taula l'amenaça de violència de l'estat espanyol?

—Marta Rovira o Carles Puigdemont?
—Què voleu dir? Els dos!

—Qui ha de ser el candidat a la presidència?

—Candidats a la presidència d'aquest instrument autonòmic que no reconeixem ho són tant Carles Puigdemont com Oriol Junqueras. Si em pregunteu qui és el president legítim de la República, aquest és Carles Puigdemont. I a més, tinc una opinió particular: el president legítim no hauria de sotmetre's a un 155. Probablement l'imperatiu de partit també ho ha comportat. Hi hagi el resultat que hi hagi, jo defenso que el president legítim és Puigdemont. I no ho serà ni més ni menys perquè ho digui el 155. Que l'autoritat de ser el president de la República no la donen aquestes eleccions, que són

El president legítim no hauria de sotmetre's a un 155

El govern que sortirà d'aquestes eleccions és instrumental, servirà per a recuperar el control de les institucions

il·legítimes, unilaterals per part de l'estat espanyol una vegada han desestabilitzat les institucions, han posat gent a la presó i n'hi ha altres a l'exili.

—Quin és l'objectiu d'aquestes eleccions?

—Recuperar el control de les institucions. L'única cosa que no pot censurar el 155 és la voluntat política. Parlem clar, no passa res. És la primera part de l'efectivitat de la República, no perdre la perspectiva de què el president de la República és qui és. I que el govern que sortirà d'aquestes eleccions és instrumental, servirà per a recuperar el control de les institucions.

—Per tant, veieu viable l'opció del doble govern? Un govern executiu que funcioni amb el govern a l'exili?

—Demòcrates vam ser els primers que ho vam dir. De fet, en qualsevol república hi ha un president i un primer ministre. Crec que el president de la República, fins que no arribin les eleccions constituents, és Puigdemont. Això pot coincidir amb la mateixa persona si el president Puigdemont pot prendre possessió del seu escó. Però hem de parlar molt clar a la gent: és possible, gairebé probable, que el president Puigdemont no pugui prendre possessió del seu escó. En aquest cas, qui surti president d'una institució que encara serà autonòmica s'ha de posar a la disposició del president de la república. Si hi ha voluntat política, això és possible.

—Posem per cas que Junts per Catalunya no guanya les eleccions i Puigdemont presenta la seva dimissió. La situació seria estranya.

—Espero que no ho faci. Si ho fes, sotmetria la seva condició a un 155 imposat. És una contracció. Si reconeixem que l'únic govern legítim és el que va nomenar el Parlament de Catalunya en el seu moment, i és el que és fruit de la proclamació del dia 27, això no és modificable pel 155. Reconec que pot comportar una contradicció el fet de presentar-se per una de les opcions polítiques, però ara no és el moment dels partits. Les forces

lleials a la república sempre hem tingut certes contradiccions, i l'important és l'objectiu global. Independentment dels resultats, és important mantenir en el marc mental que el president i el govern de la República continuen sent el mateixos, i no canviaran fins que arribin unes constituents. Ningú no pot negar que el pròxim president de la Generalitat despatxi amb el president de la República. I que els consellers despatxin amb els consellers legítics. Res no ho impedeix.

—De totes maneres, Junts per Catalunya ha assegurat que no investiria ningú que no fos Puigdemont. Descarten aquest doble govern.

—Això ho heu de preguntar a Junts per Catalunya. En campanya es fan declaracions de tot tipus. Què volen dir? Que Junts per Catalunya condiciona el paper del president de la república al 155? Estic convençut que no. Per tant, en qualsevol dels casos, no és tan important allò que es voti en una investidura d'un president autonòmic, sinó si les forces lleials a la República reconeixem el govern legítim i si el propi president i govern s'ho senten i no queden condicionats per uns resultats determinats en unes eleccions imposades i il·legítimes.

—Continueu optant per la via unilateral?

—Sí, amb una condició. Tots els partits independentistes tenim un repte, unes eleccions il·legítimes unilateralment convocades per l'estat espanyol. Podríem haver decidit de boicotar-les, però en el moment en què decidim de participar-hi entrem en un marc bilateral. Per tant, la bilateralitat l'hem acceptada tots, fins i tot la CUP. Ara bé, si les forces lleials a la República obtenim la majoria absoluta, l'estat espanyol, per coherència, s'ha d'obrir a la negociació. Si no ho fa, haurem de recuperar la via unilateral. Cap renúncia, cap ni una.

—Però alguns dirigents d'ERC, com Anna Simó, sí que han dit que descartaven la via unilateral la pròxima legislatura.

—No faré cap comentari sobre una declaració d'algú que ha passat per un procés

Qui surti president d'una institució que encara serà autonòmica s'ha de posar a la disposició del president de la república

Castellà és una de les veus més clares i directes de l'independentisme de centre i d'ordre. NELA MEGÍA

judicial molt complex sota amenaça de presó. Tot el respecte per les seves declaracions. Però insisteixo: tot és obert, tot és possible i no hi ha cap renúncia.

—Després dels empresonaments, vau dir que s'havia acabat la 'revolució dels somriures'. Com definiríeu el moment polític actual?

—Era una manera d'expressar-ho. El full de ruta que s'havia plantejat no incloïa la violència. Discrepo de l'afirmació 'No ens ho imaginàvem', perquè si us sóc sincer, jo, personalment, sí que m'ho imaginava. Sempre vam dir que no traspasaríem mai la línia vermella de la violència. Mai és mai, en cap condició. L'estat espanyol trenca les regles del joc, fa trampes i exerceix la violència. I amenaça amb la violència. De fet, la violència a curt termini només s'atura amb violència. I aquesta era la nostra línia vermella. El repte ara és com continuem endavant sabent que hi ha un estat disposat a utilitzar tots els seus instruments, inclosa la violència, contra nosaltres. A curt termini, la violència sempre guanya, sempre. A mitjà i llarg termini, la democràcia i la

voluntat de la majoria d'un poble sempre s'imposen. Fer efectiva la República serà una realitat, potser no a curt, però sí a mitjà i llarg termini. L'estat no se'n sortirà només amb la violència.

—Amb quin termini es farà efectiva la República?

—Probablement ara som en el moment de dir que el termini serà quan això sigui efectiu.

—Quan desaparegui l'amenaça de la violència?

—No, quan tinguem la capacitat de fer-ho possible. Hi ha un moment en què no es pot mantenir sistemàticament la violència política, judicial i física com a resposta. I menys en el marc de la Unió Europea. Sé que s'és molt crític amb la Unió Europea, però tot té la seva agenda. La diplomàcia europea respon amb l'ortodòxia tradicional, però estic convençut que no suportaran l'opinió pública europea. Finalment, això serà insostenible.

—Passi allò que passi el 21-D, com enfoqueu la pròxima legislatura?

—Primer cal que les forces lleials a la República guanyin aquestes eleccions.

—Superant el 50% dels vots?

—Si pot ser sí, però això no pot substituir en absolut el referèndum del primer d'octubre. Seria un error. De referèndum només n'hi ha un. El mandat del poble de Catalunya és clar, i l'objectiu és fer efectiva la proclamació de la República. Hem de recuperar el control de les institucions. No l'autogovern, que està més que mort. Les institucions per a fer efectiva la República. També cal incrementar les complicitats institucionals, mantenir el pols de la gent al carrer i desenvolupar tots els instruments necessaris per a tenir el control del territori. Costi el temps que costi. I així farem efectiva la República.

—Però dieu que l'amenaça de la violència guanya a curt termini.

—L'amenaça hi serà, i a curt termini haurem d'intentar de passar-hi per sobre democràticament. Hem de fer-ho amb vots, vots i vots. La voluntat de la gent, la mobilització al carrer, la

capacitat de denúncia internacional i les decisions que ens ajudin a aconseguir-ho a mitjà termini i a llarg termini. No poden aturar la voluntat d'un poble. Ni tan sols el franquisme no ho va aconseguir. Probablement, cal fer més feina en aquest sentit i menys conferències de premsa. Som davant un estat repressor i els ciutadans han d'entendre que, malgrat els errors que puguem haver comès, han de fer confiança als partits que ens hem compromès a complir el mandat del poble de Catalunya amb tota la capacitat democràtica i a cercar les complicitats internacionals. I això no s'aconsegueix fent una conferència de premsa cada setmana.

—Rajoy va rebre pressions per a convocar les eleccions immediatament?

—N'estic absolutament convençut. Quan et permetes el cost polític d'exercir violència física, de tenir representants públics a la presó pels seus ideals polítics, d'intervenir il·legalment una administració amb una interpretació absolutament fora del dret del 155 i de col·locar persones no votades pels ciutadans, té sentit ocupar el país i fer eleccions quan et convé. I això canvia amb la convocatòria d'unes eleccions immediates. Estic segur que hi ha hagut pressió internacional.

—Us consta la denúncia de Marta Rovira de les amenaces de violència de l'estat espanyol?

—Va ser així. Ens ho va explicar el president Puigdemont el dia 26 al matí durant la reunió de Junts pel Sí. No dubto de la paraula del president de la Generalitat. Probablement, en tinc prou amb la declaració de Felip VI el 3 d'octubre: en nom de la unitat d'Espanya va autoritzar qualsevol actuació a tots els nivells. Va ser una barra lliure. Des d'aquesta declaració fins a l'actuació del govern espanyol, ha causat que els elements més violents i feixistes de Catalunya hagin pogut manifestar-se i campar lliurement pels carrers. La permissivitat és absoluta. Quan veus que hi ha gent que aixeca el braç i porta banderes pre-cons-

No descarta de continuar amb la via unilateral si l'estat espanyol es nega a negociar. ACN

titucionals davant la policia espanyola i els agents somriuen, el missatge és molt clar. Hi ha impunitat.

—Compartiu la manera com va actuar el govern després de la declaració d'independència?

—Lògicament he de ser solidari amb el govern, però ens va sorprendre perquè Demòcrates no formàvem part de l'estat major. Hi ha tres condicions que ens semblen absolutament importants per a la implantació de la República que en aquell moment no es van complir. No teníem capacitat per a imposar un estat després del dia 27, però sí la capacitat que l'estat espanyol fes fallida en territori català. Necessitàvem aquestes tres condicions bàsiques: la resistència de la gent al carrer, que crec que la tenim; la capacitat de l'exercici de la seguretat pública a les ordres del president de la República, que no la teníem, i la capacitat financera de

Malgrat els errors que puguem haver comès, han de fer confiança als partits que ens hem compromès a complir el mandat del poble de Catalunya

la República, que tampoc no la teníem. Us diria que si haguéssim tingut aquestes tres condicions la decisió hauria estat la resistència. Però el dia 26 ens vam assabentar que no es complirien, i per tant la decisió del govern fou la correcta.

—De qui és responsabilitat que només es complís una de les tres condicions?

—És col·lectiva. No m'agrada gaire entrar-hi... En aquests últims cent anys, el catalanisme polític ha estat molt autocrític. Crec que podríem haver fet les coes més bé, però deixeu-m'ho dir així, nosaltres som els bons. Som els demòcrates, som els que estem a favor de la llibertat. S'ha fet tot allò que es podia fer, i no vull fer cap crítica.

—Per què es va fer la declaració d'interdependència el dia 27, si el 26 us va assabentar que dues condicions de les tres no es complien?

—Exercir el mandat del primer d'octubre no era interpretable. Tan sols és discutible com s'actua després. Una vegada has fet un referèndum, has retornat la cessió de sobirania que fa la ciutadania als ciutadans. Per tant, el resultat del primer d'octubre i la llei del referèndum no eren interpretables. L'obligació coherent era fer la proclamació. Era un mandat absolut del poble de Catalunya irrenunciable. Aquesta va ser la nostra idea, no si hi havia més o menys garanties de fer efectiva la República. En política, els compromisos es compleixen. No vam entendre els dubtes en aquell moment.

—Però el mateix 26 el president Puigdemont va estar a punt de convocar eleccions.

—Inacceptable. Si el poble de Catalunya t'ha fet un mandat, tu l'has de complir. Aquesta és la base de la política i la democràcia. Si ara tens dubtes, no haguéssis convocat el referèndum. Per això, alguns ens vam mantenir tan contundents i vam insistir que la proclamació s'havia de fer. I també hi ha la qüestió del reconeixement internacional. No podem pretendre que en un futur ens

reconegui internacionalment si primer no ens hem reconegut nosaltres mateixos. El 27 vam fer un salt enorme, vam reconèixer que havíem exercit el dret d'autodeterminació. Això no ens ho pot treure ningú. L'efectivitat del control del territori vindrà amb el temps.

—La declaració es va fer ben feta? Amb una resolució que instava el govern a desenvolupar la llei de transitorietat?

—No té més importància, són tecnicismes. De fet, l'exercici de l'autodeterminació i el fet de reconèixer-nos com a República es va fer el primer d'octubre. És el moment en què la ciutadania expressa que volem ser una república. El Parlament de Catalunya tan sols n'havia de fer les formalitats. Jo defensava que no calia votar-ho, que no tenia cap sentit. Quin sentit tenia sotmetre a votació quelcom que ja havia votat el poble de Catalunya? El parlament només s'havia de fer seva la proclamació política d'allò que ja s'havia decidit en el referèndum. Crec que tots els mecanismes disponibles eren correctes.

—L'aliança electoral amb ERC és provisional?

—És excepcional. Demòcrates naixem trencant un partit que tenia vuitanta anys d'història amb l'objectiu de sumar forces per les eleccions del 27 de setembre i aconseguir un objectiu de país. Ens presentarem en solitari a les eleccions constituents. Fins que no hi hagi aquestes eleccions, la República encara no serà efectiva, i l'objectiu és fer un front comú. Anem amb Esquerra, Més i Avancem perquè els nostres afiliats van optar per una llista única i transversal o allò que s'hi assemblés més. La candidatura més semblant a una llista única i transversal és la que formem els quatre partits més independents, en el centre. A l'esquerra hi tenim la CUP, que és un sol partit amb independents, i a l'altra banda hi ha Junts per Catalunya.

—Núria de Gispert va dir que Demòcrates era la 'CUP d'ordre'. Hi esteu d'acord?

—S'ho ha fet seu, però prové de les xarxes. Un partit no es defineix en fun-

Quin sentit tenia sotmetre a votació quelcom que ja havia votat el poble de Catalunya?

Un partit no es defineix en funció d'un altre, però conceptualment no ens molesta que ens defineixin com 'CUP d'ordre'.

ció d'un altre, però conceptualment no ens molesta. Si hom vol dir que hi ha una opció d'ordre, de centre, que no és d'esquerres i que és neta des del punt de vista del finançament, de l'acció política i de la lleialtat a la República, defineix Demòcrates.

—Duran i Lleida va dir que votaria el PSC. Us va sorprendre?

—Sí i no. No em sorprèn en el sentit que en Duran no s'ha amagat mai de defensar el projecte d'Espanya com un projecte comú de caràcter federal o confederal, i en això coincideix amb el PSC. Però sí que em sorprèn des del punt de vista ideològic. A Unió Democràtica no compartíem el model de relació amb l'estat, però sí que compartíem la visió d'un partit humanista, una aproximació ètica i moral a la política que crec que no permet de donar suport a un partit com el PSC, que ha permès el 155 i l'empresonament del govern legítim. Aquesta és la línia vermella ètica que crec que cap ex-membre d'Unió hauria d'haver traspassat mai. El PSC, ni que sigui per omissió, n'ha estat còmplice.

—Sembla que us retrobareu amb Ramon Espadaler al parlament.

—Faig la mateixa reflexió. Res a dir. És absolutament legítim que vagi a les llistes del PSC, l'única cosa que puc discutir és la línia vermella de donar suport a un partit que ha causat que hi hagués presos polítics. Es pot estar d'acord o no amb la independència, però en democràcia no es pot estar d'acord que hi hagi presos polítics.

—Sempre heu estat militant d'Unió. Com us va sentir quan es va anunciar la dissolució del partit?

—Si sóc sincer, la meua sensació fou que només s'havien dissolt unes sigles. Els partits són les persones, no les sigles. Tot i que és evident que sap greu que desapareguin unes sigles amb vuitanta anys d'història. Crec que Demòcrates incorporem l'esperit de la Unió Democràtica del 1931. I tota la família Carrasco i Formiguera i els ex-membres d'Unió que van lluitar contra el franquisme són voluntaris fundadors de Demòcrates. La Unió que va desaparèixer no tenia res a veure amb la Unió del 1931.

Es pot estar d'acord o no amb la independència, però en democràcia no es pot estar d'acord que hi hagi presos polítics

Demòcrates incorporem l'esperit de la Unió Democràtica del 1931

Explica que no es complien dues condicions de les tres que hi ha per resistir l'embat de l'estat espanyol després de proclamar la independència. NELA MEGÍA

45.000 catalans a Brussel·les

CRÒNICA DE JOSEP CASULLERAS

REPORTATGE GRÀFIC DE JORDI BORRÀS

La capçalera de la manifestació a Brussel·les. JORDI BORRÀS

Brussel·les queda col·lapsada per una manifestació que mai no havia vist

JOSEP CASULLERAS

Crònica de la manifestació que ha omplert el centre de la capital europea de desenes de milers de catalans clamant per la República

Brussel·les no havia vist mai una manifestació així. Més de quaranta-cinc mil persones, segons la policia belga, vingudes de tots els racons del país i d'uns quants llocs d'Europa han trencat les expectatives de la convocatòria 'Omplim Brussel·les'. De manifestacions d'aquesta magnitud n'havien vist, al

cor de la UE, però mai cap com aquesta, en què tantíssima gent ha vingut d'un país que és a mil tres-cents quilòmetres de distància per carretera i en desenes de vols i que passarà a la història. Les autoritats municipals de Brussel·les s'han vist sobrepassades pel col·lapse de manifestants que hi havia dins el parc del Cinquantenari i

als voltants. Milers d'estelades i crits de denúncia de la repressió espanyola contra l'independentisme català, de condemna pel manteniment de quatre presos polítics, de suport al president Puigdemont i als consellers a l'exili Puig, Serret, Ponsatí i Comín. 'No esteu sols!', ha estat el crit més repetit.

Desafiant el fred, un vent terrible i una pluja fina i glaçada, a més de la llarga distància recorreguda, desenes de milers de catalans, famílies senceres, gent vinguda de tot arreu del país, s'aplega-

va una hora abans de la manifestació a l'entrada del Parc del Cinquantenari, a tocar del barri europeu on hi ha la seu de les institucions europees. La policia de Brussel·les s'ha alarmat per la quantitat de gent que hi havia a la concentració, i n'ha fet canviar el punt de començament. La gentada envaïa tot el parc per dins, i la capçalera s'ha situat finalment en un dels accessos laterals, des d'on ha començat a avançar per un dels carrers laterals que és a tocar del parc. Hi eren els consellers, el vice-president d'Om-

1. Vista aèria de la concentració al parc del Cinquantenari. ACN // 2 i 3. Alguns dels manifestants durant la concentració i els parlaments dels polítics. ACN

Mentre al carrer la gent clamava contra tanta indignitat, a dins un portaveu de la Comissió tornava a menystenir la veu de tota aquesta gentada

nium, Agustí Alcoberro; el portaveu d'Òmnium, Marcel Mauri, i els representants de Junts per Catalunya Eduard Pujol i Elsa Artadi i els d'ERC Marta Rovira i Gabriel Rufián. El president Puigdemont era en un punt més enrere.

Moments de caos, de desbordament, perquè la capçalera pogués avançar enmig de carrers plens de gent en què havia d'obrir pas constantment; hi havia ma-

nifestants pertot arreu, cridant 'No esteu sols', i 'Puigdemont, el nostre president', i 'Presos polítics, llibertat'. Tot ple de pancartes i cartells interpel·lant Europa, cridant de ràbia per la passivitat davant la repressió, per no haver mogut ni un dit per fer costat a un moviment tan pacífic, democràtic i multitudinari.

L'independentisme ha portat aquest crit i tota aquesta multitud just davant

la porta de l'edifici Berlaymont, la seu de la Comissió. Mentre al carrer la gent clamava contra tanta indignitat, a dins un portaveu de la Comissió tornava a menystenir la veu de tota aquesta gentada. 'Desperta, Europa!', deia la pancarta de la capçalera de la manifestació. Els carrers han quedat col·lapsats i han quedat petits per a encabir tota aquesta gentada vestida de groc, el color prohibit.

Ha estat un acte d'unitat independentista, a dues setmanes de les eleccions del 21-D

On era Puigdemont? S'ho preguntava molta gent. Era impossible fer-lo arribar fins al capdavant de la manifestació, enmig de tanta gent que avançava, atapeïda. Finalment s'ha incorporat a la capçalera, en el tram final de la manifestació, enmig d'un caos apassionat d'una multitud que el seguia, que el volia veure en el seu exili, a mil tres-cents quilòmetres de casa, que li volien reconèixer la condició de president legítim. I Puigdemont ha interpel·lat directament Juncker en un discurs molt dur amb el paper de la UE: 'Havíeu vist mai enlloc del món una manifestació com aquesta per a donar suport a criminals? Potser perquè no som criminals sinó que som demòcrates', ha exclamat.

Puigdemont al costat de Rovira, i Puig i Ponsatí de Comín i Serret. Ha estat un acte d'unitat independentista, a dues setmanes de les eleccions del 21-D, que ha projectat cohesió pel reco-

neixement del govern legítim i per l'exigència de l'alliberament dels presos polítics. Una imatge, la de milers i milers de manifestants concentrats durant hores i hores en un país llunyà per reafirmar la legitimitat del primer d'octubre, que té un impacte internacional i una repercussió inimaginables fa pocs anys.

Si l'any 2009 uns pocs milers de catalans van manifestar-se a Brussel·les seguint la iniciativa dels 'Deu Mil a Brussel·les', marcant un precedent de mobilització important per a l'independentisme malgrat un ressò mediàtic més aviat discret, avui la situació és ben diferent. Aquesta manifestació d'avui i aquella de fa més de vuit anys són incomparables, per la magnitud, pel moment polític i perquè avui sí que tots els mitjans internacionals hi eren, i avui sí que la Comissió Europea escoltava aquest clam que ha arribat ben bé fins a la seva mateixa porta.

1. El president Puigdemont enmig de la manifestació. ACN // **2. Els consellers Puig, Ponsatí, Serret i Comín després d'intervenir sobre l'escenari.** ACN // **3. El president Puigdemont durant la seva intervenció.** ACN

Les imatges d'una manifestació històrica a Brussel·les

Millors moments Milers de persones han desbordat les previsions d'assistència a la convocatòria d'Omplim Brussel·les. Us n'oferim les millors imatges.

1. Milers de manifestants s'han concentrat a la plaça del Cinquantenari. JORDI BORRÀS // 2. Un dels manifestants amb una pancarta demanant la llibertat per a Catalunya. JORDI BORRÀS // 3. Uns quants representants del País Valencià a la manifestació de Brussel·les. JORDI BORRÀS

1. Vista aèria de la plaça del Cinquantenari. JORDI BORRÀS // 2. Vista aèria de la capçalera de la manifestació. JORDI BORRÀS

1. Detall d'un manifestant. JORDI BORRÀS // 2. La capçalera de la manifestació baixa pels carrers de Brussel·les. JORDI BORRÀS // 3. El president amb els consellers en la manifestació. LLUÍS BRUNET // 4. Una de les pancartes fa al·lusió al famós quadre de Magritte. M.S. // 5. Un revisor del metro de Brussel·les també duu un llaç groc. VW

vilaweb.cat

8, 9 i 10 de desembre 2017

SIGNATURES VEUS ACTUALITAT DESCONNECTA 24H

1. Alcobarro i Mauri s'han adreçat als manifestants. JORDI BORRÀS // 2 i 5. Alguns diputats del parlament europeu també han volgut donar suport als catalans. JORDI BORRÀS // 3. El discurs de Puigdemont. JORDI BORRÀS // 4. Marta Rovira, durant la seva intervenció. JORDI BORRÀS // 6. El regidor de la CUP de Vic Joan Coma. JORDI BORRÀS

La capçalera de la manifestació davant l'edifici que acull la Comissió Europea. JORDI BORRÀS

Els deu diputats més il·lustres que no seran al pròxim Parlament de Catalunya

Política La convocatòria imposada de les eleccions ha empès alguns diputats a deixar la cambra

Alguns diputats de Junts pel Sí es fan una 'selfie' el dia de la proclamació de la República. ALBERT SALAMÉ

REDACCIÓ

La convocatòria imposada pel govern espanyol de les eleccions el 21-D va significar la dissolució del Parlament de Catalunya legítim sorgit de les eleccions del 27-S. Amb la divisió de Junts pel Sí, el final de la coalició de Catalunya Sí que es Pot (CSQP) i la configuració de les noves candidatures, els partits polítics han renovat les seves llistes

amb algunes cares noves.

Ahora, uns quants diputats destacats d'aquesta legislatura –i alguns de les anteriors– no són a les llistes i no formaran part del pròxim parlament. Aquesta selecció s'ha fet a partir d'un criteri de visibilitat dels diputats, del seu historial al parlament i de la importància del càrrec que exercien.

Meritxell Borràs

La consellera de Governació, Habitatge i Administracions

Públiques no forma part de la llista de Junts per Catalunya. De fet, Borràs és l'única consellera empresonada que ha renunciat a formar part de cap llista independentista. Segons que va explicar, és una decisió personal.

Lluís Rabell

L'antic cap de cartell de CSQP no ha tingut un lloc a la candidatura de Catalunya en Comú. Rabell va ser el nom de consens sobre el qual es

Uns quants diputats destacats d'aquesta legislatura no són a les llistes i no formaran part del pròxim parlament

va bastir a corre-cuita la llista de CSQP abans del 27-S, una coalició que va incloure ICV, Podem i Equo, entre més formacions, però que no va tenir el suport de Barcelona en Comú. L'articulació del nou partit dels comuns a escala catalana i els problemes interns de CSQP han amortitzat el paper de Rabell.

Joan Coscubiela

El portaveu de CSQP, que abans era diputat al congrés espanyol, ha estat una de les veus més crítiques amb l'independentisme, fins al punt que va rebre els aplaudiments del PP i de Ciutadans en el ple del 6 i el 7 de setembre quan es van aprovar les lleis del referèndum i de transitorietat. Malgrat que només ha estat diputat al parlament durant dos anys, Coscubiela és un dels representants d'ICV més coneguts arreu del territori.

Albano-Dante Fachin

Fou el secretari general de Podem Catalunya i dimití per la pressió de Pablo Iglesias des de Madrid. Fachin ha fet un viratge en aquests últims mesos. L'oposició dura contra l'independentisme es va anar convertint en una aproximació a mesura que s'acostava el referèndum del primer d'octubre. Els seus posicionaments han causat incomoditat a la direcció espanyola de Podem i han tensat la relació amb Coscubiela dins CSQP. Per tant, el portaveu va vetar la intervenció de Fachin en el ple del 6 de setembre.

Lluís Corominas

Corominas és el diputat més antic de la selecció. Exerceix des de l'any 2003 i ha estat

vice-president de la mesa durant nou anys. En aquesta legislatura, amb l'entrada de Jordi Turull al govern, ha estat president del grup parlamentari de Junts pel Sí. La repressió contra els membres de la mesa per haver permès debats i votacions sobre el referèndum i el procés d'independència l'han portat al banc dels acusats al Tribunal Suprem espanyol. Corominas va anunciar l'any 2015 que no es tornaria a presentar.

Anna Simó

Simó ha completat una trajectòria gairebé igual de llarga que Corominas. Ha estat diputada des del 2003, fou consellera de Benestar Social i Família durant el primer tripartit i vice-presidenta i secretària primera de la mesa. La republicana ha renunciat a formar part de la llista d'ERC per motius personals i també l'han acusada d'uns quants delictes per haver permès votacions sobre el referèndum i el procés d'independència.

Germà Bel

Un dels independents estrella de la candidatura de Junts pel Sí, i cap de llista a Tarragona en les últimes eleccions. Bel fou diputat del PSC al congrés espanyol entre el 2000 i el 2004 i ha representat un sector del socialisme català que ha abraçat l'independentisme. Partidari d'una llista unitària, la divisió de l'independentisme en unes quantes candidatures l'ha empès a prendre la decisió de deixar de ser diputat.

Lluís Llach

L'independentisme de pedra picada té en Llach un dels

referents indiscutibles. Figura carismàtica per la seva lluita contra el franquisme i el compromís per les llibertats, Llach ha estat també un diputat independent que sovint ha fet de pont entre Junts pel Sí i la CUP, partit al qual sempre ha assegurat que se sentia pròxim. El cantautor va explicar que tan sols hauria repetit com a candidat en una llista unitària.

Anna Gabriel

Gabriel va ser una de les cares visibles al començament de la legislatura, atès que va encapçalar la negativa de la CUP a invertir Artur Mas. Els seus discursos des de la tribuna del parlament han causat impacte, i també ha estat un dels blancs constants de les desqualificacions i els insults de la premsa i els opinadors espanyols.

Eulàlia Reguant

La diputada anticapitalista va deixar l'acta de diputada el setembre per un càrrec de regidora a l'Ajuntament de Barcelona. Reguant ha estat una de les portaveus principals de la CUP en la segona legislatura a la cambra i ha tingut un paper important en les negociacions amb Junts pel Sí i el Departament d'Economia per a l'elaboració del pressupost, una qüestió que va fer penjar el procés d'un fil perquè la CUP no estava d'acord amb els primers comptes que havia presentat el vice-president, Oriol Junqueras. La qüestió de confiança i el referèndum van permetre encarrilar el pressupost i aprovar-lo el març d'enguany. ■

Imatge de la Mare de Déu Fumadora. EL NAP

La Mare de Déu Fumadora, quan els nens tenien llicència per fumar

Cultura popular La festa es va reinventar al tombant del segle XXI, tot i que avui dia ja s'ha perdut

ESTER ESTELA

Ara ja fa uns quants anys, per la Puríssima, la mainada d'Arenys de Mar podia fumar. Aquest costum tan singular i que avui dia sorprèn tant formava part d'una festa anomenada la Mare de Déu Fumadora. Tot i que avui en dia la festa ja s'ha perdut, encara en queden molts testimonis de la infància, arenyencs que recorden sortir al carrer en colla pel 8 de desembre i passejar-se per la Riera fumant. Pipes artesanals o cigarrets,

nens i nenes fumaven pellofa de cacau, matafaluga, fonoll i altres herbes aromàtiques barrejades amb tabac. Alguns també recorden haver arribat a fumar liana verda, que feia molt mal de cap.

La majoria d'aquests records són de les dècades dels cinquanta, els seixanta i els setanta. Els testimonis asseguren que la festa tenia la complicitat dels adults: els pares deixaven fumar als seus fills, la mainada agafava herbes aromàtiques de la fàbrica de Calisay i un pastisser de la vila els regalava l'apreciada pellofa de cacau. A més, la

La mainada agafava herbes aromàtiques de la fàbrica de Calisay i un pastisser de la vila els regalava l'apreciada pellofa de cacau

festa tenia el seu ritual: les pipes emprades per fumar se les solia fer la mainada uns dies abans amb fusta o cargols de mar i es passaven la jornada voltant pels carrers cantant cançons, molt sovint relacionades amb la puresa de la Mare de Déu.

I d'on prové, aquesta festa tan peculiar? Doncs tan sols se'n sap que té un origen incert, però probablement molt antic. Se sap que estava especialment arrelada a Arenys de Mar, tot i que també se celebrava en altres poblacions del Maresme com ara Canet. Una festa tan peculiar no po-

Un dels cartells de la recuperació de la Mare de Déu Fumadora. vw

La planta de la matabaluga, que es fumava el 8 de desembre. WIKIMEDIA

dia passar desapercebuda per Joan Amades, que la recull al Costumari Català. És el folklorista qui esmenta l'única font, del 1844, en què la festa ja es considera antiquíssima.

L'historiador arenyenc Jordi Bilbeny aporta una altra dada per a aclarir l'origen de la festa: un article de Mossèn Josep Palomer publicat a la revista Vida Parroquial l'any 1948 en què s'hi fa referència. Palomer situa els orígens de

la festa en un aplec que es feia la vigília de la Puríssima a l'ermita de la Pietat, on actualment hi ha el cementiri d'Arenys. Mentre durava la festa, diu, els pares permetien que la mainada enrotllés matabaluga, fonoll o pela de cacau i fumés.

Però també hi ha visions de la festa més antropològiques. Al portal festes.org, Manel Carrera situa la Mare de Déu Fumadora en un conjunt de

festes hivernals pre-nadal·lenques protagonitzades pels nens, durant les quals els permetien certes llicències. Així doncs, formava part d'un grup de festes d'arrel pagana que actualment està en perill d'extinció, en què hi ha les caterinetes, Sant Nicolau, els Sants Innocents...

En aquesta mateixa línia hi ha el Museu Etnològic de Barcelona, que va dedicar un monogràfic a la festa per la seva

excepcionalitat. Hi explica que la Mare de Déu Fumadora ha acabat formant part de la llista de festes populars desaparegudes, al costat de celebracions com la Festa de l'Arbre de Sanaüja, les Festes de l'Ós –que tan sols es mantenen a la Catalunya Nord– o les festes de les llucietes, que encara se celebraven a Barcelona al segle XIX per Santa Llúcia.

I per què va entrar en decadència la festa? En primer lloc, perquè els aplecs a l'ermita de la Pietat es van deixar de fer i, sobretot, per la creixent consciència social dels danys del tabac. Tot i això, la festa va tenir un moment de reaparició al tombant del segle XXI amb un format adaptat als nous temps. Va ser gràcies a un grup d'activistes d'Arenys, que van rel·lançar la festa mantenint-ne l'esperit transgressor. Durant els quatre o cinc anys que va durar aquesta versió moderna de la festa, els infants de la població no fumaven ni cigarrets ni pipa, però el fum continuava sent el protagonista.

La nova Mare de Déu Fumadora es va plantejar com una jornada de permissivitat, poesia i surrealisme. La festa arrencava amb un taller infantil d'elaboració de pipes i continuava amb tot d'actes de caràcter humorístic: la processió de la Mare de Déu Fumadora, on es treia una imatge a passejar i la fumada d'autoritats, un acte en què podia participar tot aquell que es considerés expert en algun tema. I les vetllades estaven reservades a la poesia i a la música amb les 'polifumessies', un cicle de concerts en què van arribar a actuar Enric Cassasses, Pau Riba i Pascal Comelade. ■

Recepta Llaminera amb pasta de full

Festivals Festival Veus a Olot

Exposicions Bomba Gens amb Paul Graham

VilaWeb { Paper > 8-9-10/12/2017

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

El festival de teatre acaba aquest cap de setmana a Girona amb les estrenes d'una versió de 'Cyrano' protagonitzada per Lluís Homar i 'Blasted'

TEMPORADA ALTA:
TRACA FINAL

El cartell del 'Cyrano' de Pau Miró amb Lluís Homar. T.A.

TEMPORADA ALTA: TRACA FINAL

Festivals El festival de teatre acaba aquest cap de setmana a Girona amb les estrenes d'una versió de 'Cyrano' protagonitzada per Lluís Homar i 'Blasted'

REDACCIÓ

El Temporada Alta, el festival de tardor de Girona, acaba aquest cap de setmana. I per acomiadar-se, s'ha guardat dues estrenes molt esperades, que després del seu pas pel festival faran temporada en teatres de Barcelona. Es tracta d'una versió contemporània de 'Cyrano de Bergerac' protagonitzada per Lluís Homar i dirigida per Pau Miró, i 'Blasted', un muntatge de la britànica Sarah Kane que s'endinsa en la misèria humana, la violència, l'amor i l'autoconeixement.

Després de 'Terra Baixa', Lluís Homar es posa ara a la pell de Cyrano de Bergerac en una adaptació del clàssic d'Edmond Rostand dirigida per Pau Miró. S'estrenarà aquest cap de setmana a Girona i posteriorment, a partir del 15 de desembre, es traslladarà al Teatre Borràs. Però Miró presenta una versió contemporània del clàssic teatral, en què Cyrano lluita contra si mateix, a la recerca de la bellesa. La posada en escena també manté aquest toc de contemporaneïtat i per això l'escenografia i el vestuari dels personatges s'inspiren en el món de l'esgrima esportiva.

L'altra estrena destacada d'aquesta

traca final del Temporada Alta és 'Blasted', l'èxit de la dramaturgia britànica Sarah Kane. Quan es va estrenar, a la dècada dels noranta, va esdevenir una de les fites teatrals del segle XX, que va marcar la societat britànica per la seva duresa i violència. La trama se situa en una habitació d'hotel, on una dona jove es retroba amb el seu amant. La jove suportarà els abusos d'aquest home, misògin i racista, que li dobla l'edat. Ara s'estrena a Girona, dirigida per Àlícia Gorina i protagonitzada per Pere Arquillué, Marta Ossó i Blai Juanet. També es podrà veure a la Sala Petita del TNC de l'11 de gener a l'11 de febrer.

El Principat és bressol d'un moviment associatiu molt important vinculat a grups vocals i al cant coral. **VEUS**

OLOT, CAPITAL DEL CANT CORAL PER UN CAP DE SETMANA

Festivals La capital de la Garrotxa acull el festival Veus, dedicat a grups vocals

REDACCIÓ

El Principat és bressol d'un moviment associatiu molt important vinculat a grups vocals i al cant coral. Aquests grups, a més de constituir un important motor del patrimoni musical, són una eina de socialització molt important. Per això resultava estrany que fins ara el moviment coral no tingués un festival. Però l'any passat va néixer a Olot el Veus, que es fa de nou aquest cap de setmana. El festival

té un vessant doble: per una banda té un programa de concerts i per una altra ofereix tallers i classes magistrals per als membres de les corals.

Enguany en destaquen els concerts de grups internacionals com ara els suecs Solala o The Sons of Pitches, una formació britànica sorgida dels pubs de Birmingham que participa als millors festivals de música 'a capella' d'Europa. També hi haurà Gema4, un quartet vocal originari de Cuba que interpreta boleros i sons tradicionals. Sound Six, la formació finalista de l'última edició del

programa Oh Happy Day de TV3, també farà parada a Olot.

Com a novetat, hi haurà les sessions golfes a partir de dos quarts de dotze de la nit amb ritmes de beatbox de Pulmon, doo-wop amb Velve Cnacles i soul, funk i R&B amb Scarlet's Diamond. Per al públic familiar hi haurà dues propostes: l'espectacle 'Hi havia una vegada... l'òpera encantada', en què quatre cantants i un pianista protagonitzen una aventura explicada per mitjà del cant i el piano, i el concert del cor Infantil Amics de la Unió, format per veus blanques d'entre 11 i 17 anys.

Paul Graham retrata la tristesa, la bellesa i l'elegància de la quotidianitat. B.G.

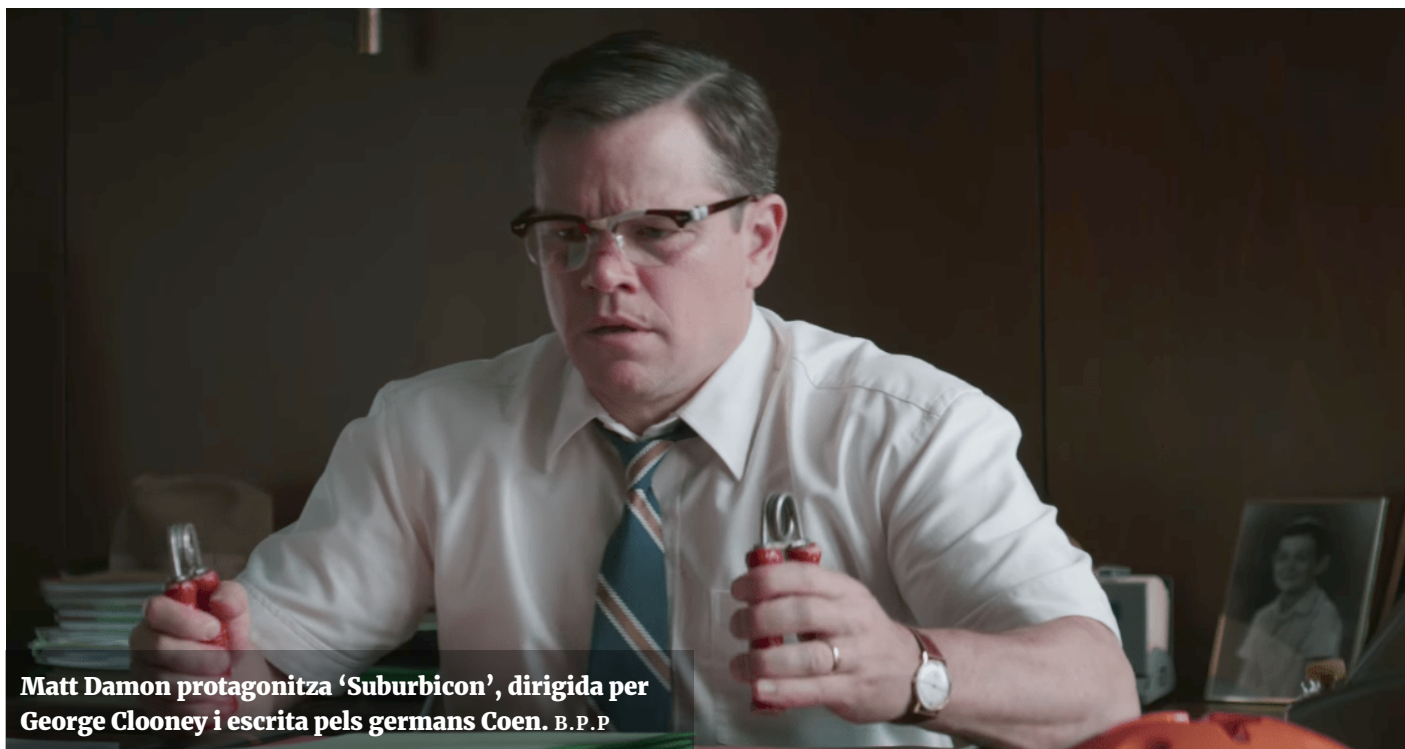
LA TRISTESA I LA BELLESA DEL FET QUOTIDIÀ, A BOMBAS GENS, AMB PAUL GRAHAM

Fotografia El fotògraf britànic establert a Nova York presenta 'La blancor de la balena'

REDACCIÓ

El fotògraf britànic establert a Nova York Paul Graham continua la tradició de la fotografia de carrer amb l'exposició 'La blancor de la balena', que es pot veure al centre d'art Bombas Gens de València fins al mes de maig. En la mostra es pot apreciar com el fotògraf empra i manipula la llum, el temps i l'enfocament de la seva càmera per retratar la tristesa, la bellesa i l'elegància de la quotidianitat. Amb el seu objectiu obre consciències sobre la desigualtat racial i social i mostra una fractura social que, d'una altra manera, es faria invisible.

L'exposició reuneix tres sèries fotogràfiques formades per unes seixanta instantànies que van ser fetes als Estats Units entre els anys 1998 i 2011. Són 'American Night', 'A Shimmer of possibility' i 'The Present'. Comissariada per Christopher McCall i organitzada per l'estudi Pier 24 Photography de Sant Francisco, la mostra presenta des de fotografies individuals de gran format fins a seqüències de més de vint imatges. Aquestes darreres permeten a l'espectador parar-se, mirar i tornar a mirar atmosferes extraordinàries de situacions ben ordinàries.

Matt Damon protagonitza 'Suburbicon', dirigida per George Clooney i escrita pels germans Coen. B.P.P

CLOONEY REPETEIX COM A DIRECTOR A 'SUBURBICON', UNA COMÈDIA NEGRA ESCRITA PELS GERMANS COEN

George Clooney torna a la gran pantalla com a director, aquest cap de setmana, amb 'Suburbicon', una comèdia negra protagonitzada per Matt Damon i Julianne Moore i escrita pels germans Coen que parla del racisme. També s'estrenen els drames *The Sense of an Ending*, *The journey* i *The Book of Henry* i la comèdia *A Bad Moms Christmas*.

Suburbicon

Direcció: George Clooney. Intèrprets: Oscar Isaac, Matt Damon, Julianne Moore. Gènere: Comèdia.

Final dels anys cinquanta. En un barri dels afores la vida és aparentment perfecta, però l'harmonia es trunca quan una família afroamericana s'instal·la en una parcel·la. Llavors, els veïns s'organitzen en assemblees i passen a l'acció. Darrere l'aparent tranquil·litat hi ha una realitat plagada de violència, venjança i traïció.

The Sense of an Ending

El sentido de un final

Direcció: Ritesh Batra. Intèrprets: Jim Broadbent, Charlotte Rampling, Michelle Dockery. Gènere: Drama.

Tony Webster és un home jubilat i divorciat que té una vida solitària. Un dia, però, retorna a la seva vida el seu gran amor de la universitat, Verònica. La mare d'ella li deixarà en testament un curiós llegat: el diari que va pertànyer al seu millor amic, que va tenir una relació sentimental amb Verònica després d'ell. Per recuperar el diari, Tony es veurà obligat a bussejar en el seu passat.

A Bad Moms Christmas

El gran desmadre

Direcció: Scott Moore, Jon Lucas. Intèrprets: Mila Kunis, Kristen Bell, Kathryn Hahn. Gènere: Comèdia.

Amy, Kiki i Carla, mares poc valorades i sobrecarregades de tasques, es rebel·len contra els desafiaments i les expectatives que genera el Nadal. Han de crear les vacances perfectes per a les seves famílies i, a més, rebran la visita de les seves mares respectives.

The Book of Henry

El libro secreto de Henry

Direcció: Colin Trevorrow. Intèrprets: Naomi Watts, Jaeden Lieberher, Jacob Tremblay, Dean Norris, Sarah Silverman. Gènere: Drama.

Una mare soltera cria els seus dos fills, un dels quals, en Henry, és superdotat. Descobrirà que una amiga del seu fill amaga uns quants secrets i que aquest ha traçat un pla per a ajudar-la.

No hi ha patetisme, però és un dir cru i despullat. Valldeperes va passar un any i mig a Argelers i en va sortir quan van obrir el camp

MANUEL VALLDEPERES I LA PRIMERA CRÒNICA DE LA VIDA DELS EXILIATS ALS CAMPS DE CONCENTRACIÓ FRANCESOS

L'editorial Adesiara ha publicat 'Ombres entre tenebres', el primer llibre en llengua catalana que novel·la la retirada i les vivències llastimoses dels fugitius republicans als camps de concentració francesos

'OMBRES ENTRE TENEBRES'

MANUEL VALLDEPERES
Ombres entre tenebres

Edició i introducció a cura de Montserrat Bacardí i Francesc Foguet.

adesiara

MONTSERRAT SERRA

L'editorial Adesiara ha recuperat el volum *Ombres entre tenebres*, que el periodista republicà Manuel Valldeperes va novel·lar d'una manera vivíssima l'any 1940, sobre els camps de concentració francesos, que ell mateix va sofrir. Amb el seu ofici i la seva escriptura, Valldeperes ens narra el dia a dia d'aquells exiliats privats de llibertat i en condicions infrahumanes després de la desfeta del 1939. Va publicar aquesta obra per primera vegada i última fins ara a la Revista de Catalunya, l'any 1941, a l'Argentina. Va tenir, necessàriament, poc ressò davant les condicions del país i l'exili. I amb tot, segons que expliquen els estudiosos i curadors de l'obra, Montserrat Bacardí i Francesc Foguet, que també signen la introducció, era una edició d'una gran qualitat i calia recuperar-la, perquè és la primera crònica novel·lada de l'exili.

Ombres entre tenebres conté una trama novel·lesca, tot i que és molt prima. Es veu clarament, diuen els especialistes, que és una obra basada en fets autobiogràfics, una obra escrita per recordar uns fets, per no oblidar-los, perquè en quedés constància. El llibre brilla per la immediatesa, l'expressió de l'experiència directa. Amb un estil directe molt efectiu, escrit en forma de diàleg. La veu hi té una presència constant. I d'aquesta manera descobrim la quotidianitat de tants exiliats anònims confinats a Argelers, de com passaven les hores. Té un detallisme gairebé únic, i com que el relat es construeix en primera persona, crea un desassossec que t'atrapa. No pots deixar de llegir, explica Montserrat Bacardí.

No hi ha patetisme, però és un dir cru i despullat. Valldeperes va passar un any i mig a Argelers i en va sortir quan van obrir el camp. L'obra és singular per la immediatesa amb què fou escrita. Segons Francesc Foguet, 'el llibre ajuda a entendre com va viure la gent anònima l'exili. I la indignació, plenament vigent, de la incapacitat d'Europa per tractar aquesta gent com a refugiats i no com a

'Ombres entre tenebres' novel·la la retirada i les vivències llastimoses dels fugitius republicans als camps de concentració francesos. ADESIARA

delinqüents. *Ombres entre tenebres* vol ser un homenatge a l'èpica d'aquesta gent anònima, des de la pulsio periodística, per preservar-ne la memòria. La història és protagonitzada per tres soldats que defensen primer la República a les trinxeres i després acaben al camp de concentració.'

Segons que han explicat els especialistes, *Ombres entre tenebres* de Manuel Valldeperes té tres mèrits: el primer, ja explicat, que és la primera crònica novel·la de l'exili, dels fets històrics. El segon, el valor d'haver estat escrita gairebé en el mateix moment que els fets succeïen, amb un ritme gairebé frenètic, molt dinàmic, perquè Valldeperes ho va escriure encara amb el trauma a sobre, en estat de xoc. I en aquest sentit és un text fluid, que explica la història dels exiliats maltractats, que no van viure cap exili d'or, d'una manera planera i quotidiana. I el tercer mèrit que té és que dona a conèixer el personatge que el va

escriure, Manuel Valldeperes, un periodista cultural avui oblidat completament que va tenir una importància durant la República i la guerra. Després de passar pels camps de concentració francesos, va exiliar-se a la República Dominicana, on es va quedar per sempre i va arribar a ser tota una institució cultural.

Valldeperes va militar a Acció Catalana i durant la guerra es va passar al PSUC. Va dirigir els darrers números de la revista Meridià. A diferència dels exiliats vinculats al món de la cultura, ell va passar pels camps de concentració, i després va anar a la República Dominicana, com més exiliats del món de la cultura: Agustí Bartra, Anna Murià, Joan Sales... Però a diferència d'ells, que tan sols van passar per aquest país per arribar a Mèxic, ell s'hi va quedar, i va ser l'únic que s'hi va quedar. Per què? És una incògnita. I aquí comença una segona història de Manuel Valldeperes, fosca, lligada al dictador Trujillo.

El fet és que al principi de l'exili, Valldeperes es feia amb els cercles d'exiliats, però de mica en mica s'hi va anar desvinculat, segons que expliquen Bacardí i Foguet. Als anys cinquanta va començar a treballar de corrector al diari La Nación, fundat pel dictador Trujillo, i va acabar dirigint-lo. El periodista va fer un viratge ideològic radical i es va convertir en un intel·lectual orgànic del trujillisme. Un personatge complex, doncs, segons que sentencien els curadors del llibre. Ells també expliquen que en la història de Valldeperes hi ha molts forats perquè no es conserven els seus papers, el seu arxiu. Una tempesta tropical va destruir casa seva i tot allò que hi havia. Tanmateix, es conserven publicats els seus elogis a Trujillo. Per una altra banda, Valldeperes va ser un dels grans crítics d'art de la República Dominicana. La seva trajectòria literària no va continuar, exceptuant uns quants poemes escrits en espanyol.

LLAMINERA AMB PASTA DE FULL

Un plat divertit,
amb el joc del dins i el fora,
que sorprèn

Ingredients

- Llaminera de 400 g
- Dos manats d'espínacs frescs
- 100 g de pernil salat
- Un paquet de pasta de full rectangular
- Un ou
- Un all
- Oli, sal i pebre

NEUS CUSCÓ

Rentem els espínacs, els bullim, els escorrem i els passem per la paella amb una mica d'oli i un gra d'all.

Estirem la pasta de full i la col·loquem sobre el paper de forn que porta. Posem la meitat dels espínacs sobre la pasta de full. A sobre, hi posem dos talls de pernil i la llaminera salpebrada. Després hi posem la resta d'espínacs i dos talls de pernil més. Emboliquem el tall de carn amb la pasta de full. Ajuntem les puntes humitejant-nos els dits amb una mica d'aigua. Hi fem un petit forat al mig, perquè la pasta no quedi bufada. Amb la pasta de full que sobri fem una sanefa per decorar. Pintem la pasta amb l'ou batut.

Enfornem la llaminera a 200 graus durant trenta minuts. Després la deixen dins el forn calent, però apagat, durant deu minuts més. I ja la podem servir.

El PP proposa de prohibir les estelades al carrer en el seu programa electoral

L'enquesta de GESOP per a El Periódico pronostica un empat entre ERC i Junts per Catalunya

El Govern esgota totes les opcions i presenta un recurs al jutjat d'Osca per aturar el trasllat de les obres de Sixena

À Punt encara la recta final abans de tornar als transistors

El TSJC i la Junta Electoral es neguen a suspendre la concentració d'extrema dreta davant la seu de la CUP

La fiscalia demana al jutge del Suprem que mantingui tancats tots els presos polítics